

internationa

Posttidning A

BOX 7043 • 402 31 GÖTEBORG

Kongress- special

Särtryck

V-KONGRESSSEN 2022

Vänsterpartiet har haft kongress. Nu går den politiska vardagen vidare med gräsrotsfackligt arbete, klimatkamp och försvar av hyresrätten – och naturligtvis valrörelsen i höst.

I detta särtryck har vi samlat ett urval av artiklar som publicerats i Internationa-
len veckorna kring kongressen som vi tycker är viktiga att läsa och diskutera för alla som vill bygga en stark och bred vänsterrörelse. Här finns artiklar om motioner som antogs på kongressen – och sådana som inte togs upp, liksom rapporter, kommentarer och analyser från de tre digitala kongressdagarna.

En kongress är inte bara de beslut som fattas, minst lika viktig är de diskussioner bland organisationens medlemmar som den leder till. Vi tror att de frågor vi skriver om här, makten på jobbet, klimatkampen, antimilitarism och Vänster-

partiets kurs i allmänhet, är sådana som behöver fortsätta diskuteras.

Själuklart hoppas vi också att väcka intresset för veckotidningen Internationa-
len. För bara en krona om dagen kan du varje vecka få del av nyheter, analys och debatt, allt genomsyrat av ekosocialistiskt perspektiv där en annan värld inte bara är möjlig utan helt nödvändig. Ett outhärligt hjälpmedel i tider av högervindar, nationalism och klimathot. Om du vill du ha den digitalt eller på papper väljer du själv.

Marco Jamil Espvall
Chefredaktör

Viktigt vägval för V

När Nooshi Dadgostar förra året satte ner foten i frågan om marknadslyror och därmed fällde januariavtalets regering väckte det både entusiastiskt stöd och ökande opinionssiffror för Vänsterpartiet. Januariavtalets nederlag på denna viktiga punkt berättade något som vi ständigt måste ha i åtanke; det går att driva vänsterpolitik även i tider som dessa. V åtnjuter idag höga förtroendesiffror och har fått tusentals nya medlemmar just på grund av att man på kritiska punkter vågat markera distans från Socialdemokraternas och Centerpartiets nyliberala kurs. Att våga vägra nyliberal strypgreppspolitik lönar sig för vänstern. Men ännu viktigare; det säger att en annan ordning är möjlig – att politik kan handla om mer än budgetdisciplin och gradvisa försämringar.

I SvD (7/2) resonerar den nya ekonomipolitiska talespersonen Ali Esbati om Vänsterpartiets ändrade kurs; ”Vi måste vara ännu mer tydliga med att vi inte ska utforma politik utifrån att den ska dra Socialdemokraterna i vänsterarmen”. Detta innebär, utvecklar Esbati, att V siktar på att bryta det finanspolitiska ramverket, på att bedriva en aktiv industripolitik för att kunna rusta upp eftersatta delar av Sveriges infrastruktur och på att ta initiativet för att driva igenom den nödvändiga gröna omställ-

LEDAREN # 6 2022

- ▶ V letar ny roll men riskerar malas ned i realpolitiken
- ▶ Viktigt vad som menas med nya Socialdemokraterna
- ▶ Kan hitta rätt om debatten lever och vägvalen prövas

ningen från marknaden till politiken. Det låter lovande, men när vi ser den nya politiken in action är det svårt att känna samma entusiasm.

När V:s nya ”industrisatsning” lanseras i verkligheten illustreras den av en kringresande Nooshi i hjälm som hyllar svenska industriframgångar och internationella konkurrensförmåga. Av en partiledning som beslutar bifall för Cementas fortsatta (om än temporära) rätt att bryta kalk på Gotland. Att göra sig oberoende av en svag socialdemokrati är en sak, desto svårare är det att spela en oberoende roll gentemot ett starkt kapital. Då blev signalen från V att i valet mellan förändring och business as usual kommer grön klimatpolitik i skarpt läge åsidosätts till förmån för industrins behov.

Att överge rollen som vänsterkritisk röst från åskådarplats och istället våga smutsa ned händerna kräver politisk klarsyn av ett slag vi inte ännu sett verkligt prov på. När V allt oftare målar upp sig själv som de

nya Socialdemokraterna måste följdfrågan ställas om vad som då åsytas. Att utmana och på sikt ersätta Socialdemokratin som det stora rörelsepartiet för de breda löntagarskikten är en modig målsättning som inte får handla om att kopiera historiska lösningar. Socialdemokratin hade sin guldålder i en tid då det fanns ett historiskt ojämförbart reformutrymme – och ändå har vi hamnat där vi är idag. Inte heller kan det handla om att göra sig till bästa vänner med LO-byråkratin. Det har om inte annat den senaste tidens LO-utspel visat. Att våga spela högt i regeringsförhandlingar kan ge exponering och ökat väljarstöd, men att sälja ut kärnfrågor för att jämka sin politik skulle vara ett säkert recept för politisk irrelevans längre fram. Det så kallade Overton-fönstret – det vill säga utrymmet i det breda samhället för vad som anses politiskt möjligt och trovärdigt att föra fram – är idag oerhört smalt. De programmatiska skillnaderna mellan regeringsalternativen har förmodligen aldrig varit mindre.

Att försöka klämma sig in där utan att själv bli en del av den utslätade smeten är en utmaning.

Vänsterpartiets ledning kämpar med uppgiften att ta sig ur två positioner: Den ena som Socialdemokraternas ”dörrmatta” och den andra som godhjärtade men verklighetsfrånvända idealister. Det är verkligen ingen lätt uppgift att simultant framstå pragmatiska och trovärdiga och samtidigt vara oppositionella nog att faktiskt utgöra just ett alternativ. Men skall man smutsa ned händerna måste man också kunna visa på verkliga framgångar – och då måste man slå vakt om sin oppositionella kärna. Att helgens kongress röstade mot ledningens klimatpolitiska inriktning visar att debatten lever och att vi kan vänta fler viktiga strider de kommande åren. Så länge frågorna hålls levande lever också hoppet om att V:s nyorientering kan leda till något kvalitativt nytt i svensk politik. ■

Inför Vänsterpartiets kongress:

Den 4 – 6 februari håller Vänsterpartiet sin kongress. Huvudpunkten är antagandet av en valplattform. Över 500 motioner har kommit in. Internationalen kommer under de kommande veckorna att presentera några av de många intressanta förslagen till förbättringar av valplattformen som kommit in. Den här veckan uppmärksammar vi en motion som vill att det ska skrivas in i valplattformen att Vänsterpartiet är emot rasism och bekämpar varje form av rasism och diskriminering.

”Skriu in antirasismen i valplattformen!”

Det finns en risk att antirasismen hamnar i skuggan av välfärdskampen. Antirasism är inte bara en idékamp utan i högsta grad en materiell sådan.

Ett antal medlemmar i Vänsterpartiet Stockholms partiföreningar i Hägersten, Tensta-Rinkeby-Spånga och Hammarby-Skarpnäck har med följande motivering formulerat en motion till Vänsterpartiets kongress:

”I och med Thatchers och Reagans era fördjupades en borgerlig offensiv i världsskala. Nyliberalismen intensifierades i land efter land och den förda åtstramningspolitiken orsakade ekonomisk och social förödelse. Denna borgerliga politik skapade i sin tur en grogrund för en återupplivning av allehanda nationalistiska och rasistiska organisationer med nazistiska och fascistoida förtecken vilka idag sitter i olika parlament runt om Europa. Rasism tar sig olika uttryck i samhället, allt från vardaglig rasism till mord på människor på grund av hudfärd; rasism är motsatsen till humanistisk människosyn. Det gäller inte bara sådana som SD eller Le Pen, även mitten/center/högerregeringar driver rasistisk politik i Europa”.

Motionärerna vill att valplattformen tydligt uttalar att:

”Vänsterpartiet är emot rasismen i alla dess former, rasism splittrar människor och kolliderar med en humanistisk människosyn. Vänsterpartiet bekämpar varje form av rasism och diskriminering”.

Partistyrelsen håller ”med i sak”. Men den menar att Vänsterpartiets antirasism tydligt framgår i valplattformen i sin helhet och vill avslå motionen, E 248.

Men hade antirasismen i alla dess former kunnat utläsas

tydligt i valplattformen skulle motionärerna inte ha behövt fatta pennan.

I och med kolonialismen och slaveriet när människor på slavgång skeppades från Afrikas östkust blev rasismen en del av mänsklighetens historia. Sedan dess har rasistiska fördomar utnyttjats konsekvent av förtryckare för att exploatera människor med syfte att bygga upp privata rikedomar och bevara det kapitalistiska systemet. Martin Luther Kings ”dröm” slutade i en blodpöl medan Malcom X trakasserades redan i mammas mage. När han sedan blivit muslim tog mordarnas kulor hans liv. Ursprungsbefolkningar runt om i världen lever än idag under rasismens tyranni och kapitalet har fått exploatera fritt. Fascismens och nazismens våldsamma uttryck kulminerade med förintelsen och än idag finns rasismen i samhällets alla porer. Det är inte heller så länge sedan en vit förtryckarminoritet styrde Sydafrika genom apartheid. Med Angela Davis ord räcker det inte med att *inte* vara rasist, man måste vara *antirasist* vilket i sin tur leder till att man måste vara antikapitalist.

Det rasistiska viruset präglar livet globalt, även här hemma. Ett extremt tydligt uttryck för detta är de växande attackerna mot flyktingar från såväl militanta rasister som kostymklädda politiker av diverse politiska kulörer. Maktstrukturen bibehålls, gärna med hjälp av utsugning av billig invandrad arbetskraft. Endast cyniker kan förneka att rasismens olika

uttryck manifesteras i levnadsstandard, arbete, bostad, domstolar, media, utbildning och så vidare, för att inte tala om våld från sjuka rasister. Finns det någonstans i Sverige ett enda ställe som inte präglas av rasism? Många är omedvetna om att de själva är bärare av detta virus.

Att i förbifarten i en valplattform säga att man är mot rasism räcker inte. Inför valet 2022 kommer den samlade högern att driva en valkampanj som luktar rasism och därför är en tydlig och begriplig antirasism oerhört viktig. Högern och dess följe i media är experter på att i tid och otid leverera öppna och implicita rasistiska budskap. Just nu talar man vitt och brett i media om gängkriminalitet, underförstått att det handlar om rasifierade personer. En valplattform måste präglas av en explicit antirasistisk profil. En stor del av den moderna arbetarklassen i Sverige består av människor med ”etniskt” bakgrund och man måste, i synnerhet under valrörelsen, tala med dem. Varför ska man missa att betona detta i en valplattform, just när högern och S använder den invandrade befolkning som syndabock samtidigt som människor är mer benägna att diskutera politik? Näringslivet går redan nu ut med en påkostad kampanj där man använder flyktingarna som slagträ: ”Utanförskapet kostar mer än försvaret och rättsväsendet”. På 1930-talet hänvisade man till ”judeproblemen”.

Här måste vänsterns svar vara kristallklart!

Alex Fuentes

Hallå där ...

Linnéa Lindbom, chefredaktör för den röd/gröna nättidningen e-FOLKET i Eskilstuna, och med bakgrund i den feministiska och antirasistiska aktivismen.

Varför är kampen mot rasismen så viktigt för vänstern idag

– **Rasismen i Sverige** idag ytttrar sig som ett underliggande hot. Det är en normaliserad rasism som inte alltid visar sig i form av öppna hatbrott. Den strukturella rasismen är lömskare än så.

Segregeringen är en grund som befäster invandrades utanförskap i Sverige idag. De senaste årens utökade liberala privatiseringar runt om i landet förvärrar situationen för många. Marginaliserade bostadsområden, rasismen på arbetsmarknaden, de lågavlönade jobben, bristande möjligheter till utbildning – allt kan härledas tillbaka till ett

samhälle där de lägre klasserna och därmed de med rötter utanför Sverige drabbas hårdast.

Det officiella språkbruk som används är ofta exkluderande. Nyheter och mediareporteringar flödar i oändlighet men når samtidigt inte ut till alla medborgare i dagens Sverige.

Kriminaliteten är ett ämne högt på listan hos de liberala partierna, men ansvaret hos makthavarna själva tas inte upp alls. Den bild de liberala och konservativa politikerna förmedlar stämmer inte med det som de som drabbas av nyliberalismen själva tycker är viktigt och med vad som faktiskt händer i samhället i stort.

Rasismen finns i våra olika förutsättningar, där en liberal politik utökar klasskillnaderna och även i slutändan spår på den redan existerande rasismen.

Peter Widén

Rättvis klimatomställning!

Äntligen är det dags för kongress igen! Vänsterpartiet har den bästa klimat- och miljöpolitik i undersökningar från miljöorganisationer och stödet inom partiet är starkt för vår breda klimat- och miljöpolitik. Det skriver Samuel Skånberg som också vill att detta ska avspeglas i valplattformen.

I partistyrelsens förslag har klimatdelen fått ta stor plats och det är något jag verkligen är glad för. Klimatomställningen går för sakta. Omställningen måste ske på ett rättvist sätt så att inte de rika slipper undan medan låginkomsttagarna får ta smällen.

Partistyrelsen föreslår massiva investeringar i att göra industrin grön och att bygga ut elkapaciteten. Men frukten av de satsningarna kommer vi sannolikt inte kunna skörda på många år. Det räcker alltså inte med investeringspolitik som innebär utsläppsminskningar om tiotals år. Vi behöver driva en politik som även innebär att utsläppen minskar här och nu.

Att värna ett hållbart klimat och en levande natur har ett värde i sig. En klimat- och miljöpolitik måste säkerställa att vi lever inom planetens gränser. I den bästa av världar kan vi reglera och fasa bort klimat- och miljöskadliga produkter och verksamheter utan att det påverkar befolkningen eller ens märks. Men det finns inga klimatsmarta alternativ till fossildrivna flygplan. Därför måste vi minska flygandet och därför behövs en

proportionerlig flygskatt. Stora motorvägar skapar mer biltrafik. Det kommer inte räcka med att ersätta fossilbilar med elbilar, vi måste stoppa nya motorvägsbyggen i storstäderna och öka kollektivtrafikresandet och cyklandet.

Skogen är en viktig kolsänka och är hem för många arter och ekosystem. En större del av skogen måste skyddas och kalhyggen måste fasas ut. Vi måste värna den biologiska mångfalden.

Men vi ska göra omställningen rättvis. Ingen ska behöva vara rädd för att man inte kan försörja sig eller ta sig till jobbet. Därför behöver en stor del av omställningen i första hand ske i storstäderna. Och det behövs omställningsstöd och utbildning för de arbetare som jobbar inom industrier som behöver ställa om eller i värsta fall läggs ner.

Därför vill jag särskilt lyfta följande motioner:

E18 Vi ställer om Sverige

E92 Artkrisen ett lika stort hot som klimatkrisen

E112 Långsiktiga och kortsiktiga utsläppsminskningar

E115 Rad 143 Förtydligande av synen på skogsbruk

E132 Koldioxidutsläppen måste börja minska omedelbart

E139 Rad 158 Industrins omställning från fossilt – tydligare krav och grön investeringsbank

E171 Hållbar produktion och konsumtion av livsmedel

E172 Rad 191 Hållbar livsmed-

elsproduktion och grön upphandling

E181 Investeringar är viktiga – men klimatomställningen kräver mer

E184 Motion till Valplattformen – Vänsterpartiets kongress 2022

E345 Kompetensutveckling och utbildningsinsatser vid omställning till ”Gröna Jobb”

Vi i Vänsterpartiet stoppar inte huvudet i sanden när det kommer till klimat- och miljökriserna. Men våra lösningar har ett rättviseperspektiv och gör livet bättre för flertalet.

Samuel Skånberg

Samuel Skånberg är sammankallande för V:s rikstäckande klimat- och miljönätverk, samt författare och underskrivare till en rad klimat- och miljömotioner.

Plats i regeringen är ingen självklarhet

Göte Kildén, medlem i Vänsterpartiet och Socialistisk Politik, diskuterar i ett Facebookinlägg regeringsfrågan inför Vänsterpartiets kommande kongress i helgen:

Är själv medlem sedan drygt två år, om än sjukdom har gjort att jag inte varit så aktiv i de politiska diskussionerna som jag önskat.

Kanske är det därför jag bokstavligen togs på sängen av Nooshi Dagdostar när jag tidigt en morgon fick se en lång intervju med henne i Expressen.

Jag vaknade tvärt. Men alltförstorsom slokade sinnet. För vad är det hon lyfter fram i intervjun? Jo, att vi ska regera med (s), (mp) och (c). Basta.

För trots osämjan mellan Dagdostar och Lööf, där anklagelser om högmod, översitteri och

offerkoftor haglat i debatterna, vill V-ledaren ha med Centern i en kommande rödgrön regering om S, V, MP och C när över 50 procent i valet den 11 september, skriver tidningen. ”Min uppfattning är att hela regeringsunderlaget ska sitta med i regeringen”, menar hon bestämt. ”Min utgångspunkt är att Vänsterpartiet också sitter i regeringen”.

Expressen frågar sedan om detta är något man diskuterar i partiet och i så fall också ett principbeslut om att rösta nej till varje regering där (v) inte ingår?

”Det skulle kunna bli det”, blir då svaret. ”Vi har inte fattat ett

sådant beslut än så länge, för det är självklart för oss att hela regeringsunderlaget i grund och botten borde sitta i regering. Vi har sett instabiliteten det skapar när man inte gör det.”

Men är det verkligen så självklart? För mig som socialist och vänsterpartist är det en helt felaktig ingång.

Varför ska vi överhuvudtaget antyda att vi vill ha med Annie Lööfs parti i en regeringskoalition? Utgångspunkten borde i stället vara att vi ser offensivt på möjligheterna att i en bra valrörelse vinna en majoritet av väljarna för en majoritetsregering (s) och (v) i höstens val! Vill Miljöpartiet vara med som en släpvagn efter tåget så må det vara.

En framgång som självklart bara är möjlig om (s) bryter med

andan från Januariavtalet. Den ”instabilitet” som skapades med denna uppgörelse handlade i grunden om att regeringen Löfven kapitulerade för liberaler och centerpartister genom att ge upp historiskt viktiga löntagarkrav.

Nyamko Sabuni hade helt rätt när hon nyss med en glad fanfar erkände att avtalet ”handlade om att skada socialdemokratin så mycket som möjligt”. I sak att desarmera viktiga historiska segrar för arbetarrörelsen.

Centerpartiet är en av den svenska borgerlighetens viktigaste partier. I många ekonomiska frågor, inte minst när det gäller avskyn för ekonomisk jämlikhet och fackligt inflytande, är det ett högerextremt parti. Vår uppgift kan inte vara att skyla över detta genom att anpassa oss till hur det ekonomiska etablis-

Kommentar

Göte Kildén

semanget och dess journalistkår prompt vill att regeringsfrågan ska diskuteras.

Centerpartiet skulle aldrig sätta sig i en släpvagn kopplad till en vinnande vänsterrörelse. I stället är det både historiskt och i dag ett parti vilket rusar fram på spåret i en rak kollisionkurs med våra intressen som ett parti för Sveriges löntagare.

Hur vi sedan ställer oss till olika regeringsunderlag och budgetfrågor är en fråga som ska komma på bordet när det finns verkliga fakta att ta ställning till.

Göte Kildén

I en motion till V-kongressen kräver flera lokala delningar och fackligt aktiva vänsterpartister att de anställdas makt över sitt arbete görs till en huvudfråga i årets valrörelse. Man lyfter fram coronapandemin där underbemanning, tillfälliga anställningar och en ovilja att lyssna på personalen fick katastrofala följder, inte minst för de äldre. Vänsterpartiet i Umeå har redan nappat på förslaget. I ett förslag till kommunfullmäktige utvecklar man motionens huvudtankar och visar hur man kan göra politik av en sådan inriktning.

Demokrati på arbetsplatserna

Gör makten över arbetet till en valfråga!

Stora Enso lägger ner Kvarnsvedens pappersbruk, 340 sägs upp. Flexator utanför Nässjö stänger, 100 varslas. Handelsbanken slår igen lokalkontor runt om i landet, personal och lokalbefolkning drabbas. Och de anställda inom vården upplevde inte minst under Coronapandemin hur deras erfarenheter inte togs till vara. Gång efter gång står anställda och samhällen inför fullbordat faktum när arbetsgivare maktfullkomligt beslutar om framtiden. Så kan vi inte ha det. Demokrati och inflytande ska prägla hela samhället, även arbetsplatserna.

Vi yrkar därför:

att en huvuduppgift i valet 2022 är driva frågan om de anställdas makt över sitt arbete.

Vänsterpartiet bör också aktivt tillsammans med fackliga organisationer bidra till att utarbeta mer konkreta former för verkligt löntagarinflytande.

att följande stycke införs på rad 313 i Valplattformen för 2022:

En central uppgift i valet 2022 är driva frågan om de anställdas makt över sitt arbete och att stödja fackligt aktivas kamp för avtal som ger reell beslutanderätt till de fackliga organisationerna. Den offentliga sektorn kan här gå före och genom beslut och avtal överföra makten över

Gör makten över arbetet, som till exempel Kvarnsvedens pappersbruk till en valfråga. Montage.

frågor som arbetstid, bemannings- och anställningsfrågor och arbetets organisering till de anställda.

Bakgrund: de senaste åren har minnet av rösträttsreformerna 1918–21 firats. Men det var ett demokratiskt genombrott med förhinder. För den tidens arbetarrörelse var det självklart att rösträtten skulle följas av beslut som vidgade demokratin till att också gälla makten på arbetsplatserna. Men kraven på industriell demokrati röstades ner i riksdagen.

I stället ersattes kraven så småningom av den korporativa Salt-sjöbadsandans tandlösa företagsnämndsavtal som på inget sätt rubbade arbetsgivarnas makt.

När arbetarrörelsen åter gick till offensiv i svallvågorna av gruvstrejken och de vilda strejkerna under 1970-talet utmanades ”den svenska modellens” klassamarbete. Frågan om demokratin på arbetsplatserna ställdes snart högst på dagordningen – till exempel i förslaget till löntagarfonder.

Men när det gällde retirerade S. Och frågan om arbetsplats-

demokrati försvann från det offentliga samtalet.

Makten över arbetet ligger fortfarande hos ägarna, ofta hos aktieägare med kortsiktiga profitintressen, skilda från arbetarnas och tjänstemännens. Också i den politiskt styrda offentliga sektorn saknar de anställda reella maktresurser.

Ja, deras ställning har istället försvagats på senare tid. Arbetslösheten har mångdubblats. Allt fler saknar fasta jobb och får hålla till godo med behovsanställningar, deltid och sms-

jobb. Att avskaffa LAS innebär att klockan vrids tillbaka 50 år. Och införandet av NPM – New Public Management – i offentlig sektor har ytterligare fjärrmat de anställda från inflytande över sin arbetssituation.

Coronapandemin satte konsekvenserna i blyxtbelysning: Underbemanning, tillfälliga anställningar och en ovilja att lyssna på personalen fick katastrofala följder, inte minst för de äldre.

Det kommande valet handlar i stor utsträckning om den solidariska välfärdssektorns framtid.

Här finns en konkret möjlighet att visa på betydelsen att låta stat, kommun och regioner föregå med gott exempel som mönsterarbetsgivare när det gäller arbetsmiljö, arbetstider och inte minst de anställdas möjligheter att få reellt inflytande över sina arbetsförhållanden.

Kampen om makten över arbetet handlar om rätten att bestämma över förhållandena där vi tillbringar en så stor del av våra liv. Det är i grunden en demokratisk fråga. Men som inte minst lärdomarna från Coronapandemin visar är de anställdas kunskaper och erfarenheter av central betydelse också för försvaret av den solidariska välfärdsstaten. ■

Arbetsplatsdemokrati – ett nytt projekt i Umeå

Inspirerade av motionen om arbetsplatsdemokrati till V-kongressen lämnade vänsterpartisterna Jan-Olov Carlsson, Bore Sköld, Lennart Arvidsson och Ellen Ström in följande motion till kommunfullmäktige i Umeå.

Firandet av 100 år av demokrati har skett på olika sätt de senaste åren. Fokus har legat på minnet av rösträttsreformerna 1918–21. Regeringens motto har varit: Demokratin 100 år – samling för en stark demokrati.

Men det var, och är fortfarande, ett demokratiskt genombrott med förhinder. Tanken på den vidgade demokratin kom aldrig att på allvar omfatta ett demokratiskt inflytande inom andra delar av samhället. Maktförhållandena på arbetsplatserna är i stort sett oförändrade. Den arbetsrättsliga lagstiftningen som genomfördes framför allt under 70- och 80-talen

stannade vid insyn och samverkan (MBL, lag om styrelserepresentation, med flera). I många avseenden har de anställdas och de fackliga organisationernas inflytande i realiteten minskat de senaste decennierna.

Det är därför dags med en ny demokratiseringsvåg – hundra år efter den förra. Den offentligt drivna sektorn kan här gå före och skapa bättre förutsättningar för de anställda att få ett reellt inflytande och större makt över sin arbetssituation. All tillgänglig forskning visar att inflytande över arbetets organisering är av större betydelse för motivation och

välbefinnande än många andra arbetsvillkor.

Åtgärder i den här riktningen kan på allvar göra skillnad när det handlar om ohälsa i arbetslivet, höga sjuktal och långtidssjukskrivningar – något som är särskilt angeläget i de traditionellt kvinnodominerade omsorgsyrkena.

Umeå skulle kunna bli ett gott exempel som mönsterarbetsgivare när det gäller anställdas möjligheter att få reellt inflytande och i hög utsträckning kunna råda över sina arbetsförhållanden.

Vänsterpartiet yrkar

att Personalnämnden får ett uppdrag att inleda en process tillsammans med de fackliga organisationerna som kan leda till beslut och avtal om att överföra ett reellt inflytande frågor som arbetstid, bemannings- och anställningsfrågor och arbetets organisering till de anställda inom Umeå kommun.

att kommunfullmäktige uttalar en ambition att försök inom ett eller flera områden kan påbörjas inom en tolv månadersperiod från att motionen antagits.

att arbetet med konkreta uttryck för arbetsplatsdemokrati bedrivs som försöksverksamhet till dess utvärdering genomförts och slutsatser kunnat dras av effekterna för såväl verksamheten som de anställda.

Jan-Olov Carlsson, Bore Sköld, Lennart Arvidsson, Ellen Ström (V)

Internationalen bevakar kongressdebatten!

Om en månad, 4 – 6 februari håller Vänsterpartiet sin kongress. Huvudpunkten är antagandet av en valplattform. Över 500 motioner har kommit in – säg inget annat än att Vänsterpartiet har en livaktig intern demokrati! Internationalen kommer under de kommande veckorna att presentera några av de många intressanta förslagen till förbättringar av valplattformen som kommit in. Vi börjar med de som sammanfattas med parollen Totalrenovera Sverige. En av motionärerna, Jonas Karlsson, redogör för tankarna bakom motionen och Monica Roll, pendeltågsförare och facklig aktivist inom SEKO, svarar på frågan varför ett stöd till motionen är viktig för henne. **Kongressen beslutade dock att på grund av tidsbrist inte behandla de allmänna motioner där Totalrenovera Sverige ingick.**

Totalrenovera Sverige

– gryningstid för en Green New Deal för full sysselsättning, välfärd och klimatansvar

När coronakrisen slog till öppnade världens stater kassakistorna. Budgetregler sattes på undantag och ekonomiska dogmer omprövades. Men i Sverige flaggar regeringen redan för en återgång till gårdagens finanspolitiska ramverk och återigen blir den ekonomiska politiken en stridsfråga på Vänsterpartiets kongress.

Efter tre decennier av nedskärningspolitik tycks nu pendeln ha svängt och det finns ett gyllene läge för vänstern och arbetarklassen att lansera ett stort investeringsprogram för klimatinvesteringar, full sysselsättning och stärkt välfärd som samtidigt skulle skifta maktbalansen mellan arbete och kapital till arbetarklassens fördel. Inför Vänsterpartiets kongress i februari mobiliseras nu för tredje gången internt för en mer offensiv ekonomisk politik som fokuserar på investeringar i stället för den sparpolitiska konsensus som förhärskat sedan Vänsterpartiet ställde sig bakom det finanspolitiska ramverket 2016.

Det finanspolitiska ramverket innebar en stramare budgetprocess och budgetpolitiska regler om överskottsmål, skuldankare, utgiftstak och en kommunal ekonomi i balans. Ramverket innebar att offentlig sektor

ska visa ett årligt överskott på i genomsnitt 0,33 procent av BNP över en konjunkturcykel, vilket innebär cirka 15 miljarder kronor överskott per år. Det är betydligt stramare än EU:s så kallade Maastrichtkriterier som kräver att budgetunderskott inte får överstiga tre procent av BNP och att statsskulden måste hållas under 60 procent av BNP.

Mot EU:s regelverk står en samlad europeisk vänster som anser att reglerna har varit motorn för väg efter väg av sociala nedskärningar. Att Vänsterpartiet som enda vänsterparti i Europa har förespråkade stramare budgetregler än EU och försuttit chansen att lägga fram ett program för klimat, välfärd och full sysselsättning har varit plågsamt att bevittna. För vägvisare i en rimligare riktning har inte saktats. LO har länge och aktivt drivit frågan om en offensiv ekonomisk politik. Särskilt har vi motionärer inspirerats av framtidne tidigare LO-chefsekonom P-O Edins rapport ”Totalrenovering av Sverige”. Edin visar att efterfrågan har minskat med 8-9 BNP-procent jämfört med under 1960- och 1970-talen, vilket lett till långsammare tillväxttakt och högre arbetslöshet. Samtidigt hör Sveriges offentliga finanser till de starkaste i världen.

I dagsläget behöver skyndsamma klimatinvesteringar göras för hundratals miljarder. Järnvägsnätet behöver rustas upp och byggas ut, förnyelsebara energin öka, bostäder renoveras och energieffektiviserar osv. Att höja skatten så mycket är varken politiskt möjligt och ökar heller inte efterfrågan i ekonomin på ett sätt så arbetslösheten kan knäckas. Ska vi först ”spara ihop” till investeringarna kommer de inte bli av eller kommer alldeles för sent. Dessutom innebär det låga ränteläget att staten idag kan låna gratis.

De senaste åren har även stora kolosser som tidigare förespråkade nyliberala doktriner svängt. OECD, IMF och EU förespråkar nu en mer expansiv finanspolitik. I Sverige driver Reformisterna i Socialdemokraterna på för en offensiv investeringspolitik, Miljöpartiet vill investera 1 000 miljarder kronor under tio år med hjälp av lånefinansiering och Klimatpolitiska rådet ifrågasätter det låga skuldankaret i det finanspolitiska ramverket. I Storbritannien lanserade Jeremy Corbyn en ny ekonomisk politik och i USA har Alexandria Ocasio-Cortez och Bernie Sanders drivit på för en Green New Deal som åtminstone delvis har inspirerat Joe Biden.

Jonas Karlsson.

Nu finns möjligheten att kombinera klimatinvesteringar med arbetarklassens behov av jobb samtidigt som vi förbättrar samhället och ger nyliberala paradigmet dödsstöten. Vänsterpartiets partistyrrelse är mer positivt i sitt motionssvar än inför kongress-

erna 2018 och 2020, men visar allt för stor obeslutsamhet. Nu är det upp till kongressombuden att driva igenom den ekonomiska politik som krävs för att kunna rädda klimat och välfärd.

Jonas Karlsson
ersättare i partistyrrelsen

Hallå där Monika Roll! Vad skulle det betyda för ditt arbete och för din fackliga aktivitet om tankarna bakom Totalrenovera Sverige skulle bli verklighet?

– Det viktigaste med att genomföra förändringar i linje med det som beskrivs i motionen är att det innebär ett brott med en nyliberal ekonomisk politik

I mitt arbete som pendeltågsförare är den undermåliga infrastrukturen något som påverkar verksamheten nästan dagligen. Växelfel, signalfel och trängsel på spåren hade kunnat byggas

bort och i sin tur fått fler att välja att resa kollektivt istället för att ta bilen. Att lämna det finanspolitiska ramverket är ett tydligt ställningstagande för att visa att man vill se ett slut på dessa utblivna investeringar som i värsta fall kan leda till svåra olyckor och kräva människoliv.

Att räntan är så låg att det i praktiken är gratis att låna och att statligt drivna investeringar tränger ut annat i statsbudgeten är starka argument för vår linje. För mig personligen är däremot det kanske tyngsta argumentet knappast att höja någon key-

nesiansk stabiliseringspolitik till skyarna utan snarare att se hur vi på bästa sätt kan nyttja de lediga reala resurserna i ekonomin. Även i bättre tider kan ju till exempel investeringar i utbildning i ny teknik vara något som ger avkastning och förbereder oss för sämre tider.

Dessutom är full sysselsättning en nyckelfråga för arbetarrörelsen. Genom att uppnå en hög sysselsättning sker en maktförskjutning till arbetstagaridan och vi kan genomföra än fler förbättringar.

Jag har verkat för att Vänster-

partiet ska ställa sig bakom en politik i linje med *Totalrenovera Sverige* sedan jag gick med 2017. Från partiledningens sida har argumentationen mot varit väldigt spretig och varierande. Men jag och många andra har fortsatt att driva på. Som ett socialistiskt parti får vi aldrig börja köpa de nyliberala sanningarna utan visa på realistiska alternativ. Lön-samma, statliga investeringar gör inte bara framtida generationer rikare och tryggare utan minskar också den nuvarande offentliga skulden i förhållande till BNP.

Kjell Östberg

Hyreskamp på Söder – Eva Fee och Håkan Blomqvist kampanjar mot marknadshyra.

Ett sammelsurium av skräck

Hyresaktivisten Eva Fee, V, om bostadspolitik i Stockholm

Av **elaka tungor** kallades kvarteret ibland "Söders Östberlin", de vita miljonprogramshusen med nära 460 lägenheter vid den lummiga Rosenlundsparken mitt på Stockholms Södermalm. Här huserar den stridbara hyresgästföreträdaren Eva Fee, numera pensionär sedan åren som jurist på Skatteverket, för att inte tala om alla aktiviståren för länge sedan i FNL-rörelsen, 70-talets SKP, FiB-juristerna och anti-kärnkraftsrörelsen. Sedan blev det facket SACO och hyresgäst-rörelsen via en studiegrupp om bostadspolitik.

– Jag gick med i Vänsterpartiet inför förrföra valet och har varit med omkring tio år. Vi ville göra något och var med på några möten, men det var svårt att få gehör för bostadspolitik. Det var mest diskussioner om identitetspolitik.

Så hon engagerade sig i den lokala hyresgästföreningen på Linjalen, därpå i Södermalmsstyrrelsen.

– Även om mycket har omvandlats till bostadsrätter finns det tolv tusen medlemmar på Södermalm. Frågorna handlar om alltifrån att stötta folk med konkreta ärenden om renoveringar och till de stora övergripande politiska om hur hela bostadsmarknaden organiseras, allmännyttans utveckling och var bygga och hur bygga. Nu blir det ofta för högt, för dyrt, på grönområden och fel.

För de bostadspolitiska frågorna engagerade sig Eva Fee i Stockholmsföreningens bostadspolitiska grupp, Bopol.

Det radikala programmet från Hyresgästföreningen i Stockholm finns både som ambitiös, läsvänlig broschyr och på nätet. Eva Fee är van vid att formulera politik och budskap som når fram, inte minst som redaktör för innerstadsföreningarnas Hyrespressen med tjugofemtusen i upplaga fyra gånger per år och Linjalens egen kvarters-tidning. Därför är hon också frustrerad över förslaget till valplattform inför Vänsterpartiets kongress i helgen.

– För det första för att det är så illa skrivet och mycket blaj utan konkreta förslag. Sen för att bostadsfrågan som är så grundläggande för människor, ja en av grundvalarna för ett mänskligt samhälle, inte lyfts fram ordentligt ens med ett eget avsnitt och rubrik. En fråga som är så viktig för stödet åt Vänsterpartiet. Vi kan inte bara skriva att "vi vann" om marknadshyran, utan måste lyfta fram behovet av en social bostadspolitik med konkreta krav på statliga investeringar och återupprättad allmännytta.

– Viska inte heller ägna oss åt självskryt genom att inte ens nämna den breda rörelsen mot marknadshyror som samlade både hyresgästföreningar och andra under förra våren till protester och demonstrationer.

Eva Fee var en av eldsjälarna den gången, drog in grannar och olika LH – lokala hyresgästföreningar – runt hela Södermalm, knäpade ihop en massa banderoller och informationsplakat på lokalkontoret i Linjalen och samlade outröttligt namn mot

marknadshyra vid Ringens köpcentrum på Skanstull.

Tillsammans med andra V-medlemmar plus ledamöter av Stockholmsdistriktets bostadsutskott, där hon själv är med, har hon författat motioner till kongressen om att lyfta fram bostadsfrågan i ett eget avsnitt samt att uppmärksamma den utomparlamentariska rörelsen. Själv är hon inte ordinarie ombud utan ersättare från partiföreningen Västra Södermalm, men hoppas på det bästa. Nu förbereder hon sig framför allt för stormöte den 1 februari. Alltså inledningen av period nummer två för den utomparlamentariska rörelsen "Nej till marknadshyra – ja till social bostadspolitik".

– Vi ska diskutera vilka krav rörelsen ska lyfta fram, vi har fem huvudparoller som kan anpassas lokalt, sedan gäller det att mobilisera inför den 9 april då vi ska visa hur viktig bostadspolitikerna måste vara i valet, ja tvinga politikerna att diskutera våra krav. Vänsterpartiet får inte nöja sig med något "vi vann", när det gäller marknadshyror. De förslagen ligger kvar, borgarna har inte ändrat sin politik.

– Vänstern måste våga prata om sänkta hyror och återköp av fastigheter från ägare som missköter sig. Ta bara det här med den tyska fastighetsjätten Vonovia som nu tagit över skandalbolaget Hembla som köpte upp fastigheter i miljonprogrammet, bland annat i Järva.

Bostadsmarknaden har blivit ett sammelsurium av skräck.

Håkan Blomqvist

FOTO: ANNA DRVINK

Hallå där Kjell Östberg ...

Du är ombud på Vänsterpartiets kongress i helgen. Hur ska det bli?

– Det känns spännande, men jag antar att det blir intensivt. Det har skrivits mer än 500 motioner. Partistyrelsen föreslår nu att kongressen bara ska behandla valplattformen och stadgefrågor och att de övriga motionerna inte tas upp. Det här är ett dilemma. En för späckad dagordning gör att många frågor inte hinner diskuteras ordentligt. Men de allmänna motionerna ströks också vid den förra kongressen och att låta dem gå i papperskorgen igen är inte bra för den interna demokratin. Själv tycker jag att kongressen bör diskutera valplattformen nu och sedan ajourneras till längre fram i år.

Hur ser du på förslaget till valplattform?

– Det finns mängder med bra konkreta förslag men jag är tveksam till partistyrelsens utgångspunkt. Den vill bara driva frågor som är politiskt möjliga att genomföra under kommande mandatperioden. Det är ett obegripligt passivt ställningstagande. Mycket som

är nödvändigt redan nu kommer inte att gå att genomföra på så kort sikt men måste ändå föras fram med kraft. Det gäller kanske framför allt klimatkrisen. Och vem kan säga vad som kommer att vara möjligt under de kommande fyra åren? Vem kunde till exempel förutse den mobilisering som gjorde det möjligt att stoppa marknadshyrorna? Tvärt om visar det exemplet på det går att förändra dagordningen genom att tillsammans med sociala rörelser driva frågor som ingen annan gör. Och är det inte just i år som det behövs ett parti som tänker längre än en mandatperiod?

Några frågor som du tänker driva?

– Min lokalförening har motionerat om att bostadspolitikerna måste prioriteras och få ett eget avsnitt i programmet. Det är bra tycker jag.

Sen har jag varit med om att skriva en motion om att frågan om makten på arbetsplatserna måste drivas idag. Den motionen presenteras förresten på detta uppslag, och dessutom i veckans Flamman.

Carmen Sandiego

Internationalen bevakar kongressdebatten!

I Internationalens serie om motioner till Vänsterpartiets kongress pratar vi den här veckan med Åke Eriksson som fått Vänsterpartiet i Nacka att ställa sig bakom en antimilitaristisk motion. Han hoppas att den drar igång en debatt om Nato på vänsterkongressen.

Olja och krig är tvillingar

Försvarsfrågan kommer upp på vänsterpartis kongress, tack vare en motion från Vänsterpartiet i Nacka utanför Stockholm. Så här skrev vi:

”Vi föreslår att följande stycke läggs till valplattformen, insatt som ett nytt andra stycke i avsnittet Investera i klimatet (rad 130):

Ett av de största hindren för lösningen av klimatkrisen är de krig, de militära övningar och den vapenproduktion som i dag plågar världen. En röst på Vänsterpartiet är en röst för att Sverige bryter det så kallade världensavtalet och annat samarbete med Nato och att Sverige ratificerar FN:s förbud mot kärnvapen. Svenska soldater ska inte, som nu, delta i krig utomlands. Den svenska insatsen i Mali ska omedelbart avslutas. Vi vill sätta stopp för svensk vapenexport.”

Förslaget skrevs för att kunna passa in i valmanifestet och därför är det väldigt kortfattat. Jag bad Åke Eriksson, som skrev motionen, att förklara lite mer hur han tänkte.

– De här punkterna borde vara den minsta gemensamma nämnaren för oss vänsterpartister i försvarsfrågan, oavsett om vi är för ett alliansfritt militärt försvar eller avrustning och icke-våldsförsvar, som jag är.

Det var bra att vi valde att lämna in en motion som är ett tilläggsförslag till valplattformen. Nu har partistyrelsen föreslagit att det bara är motionerna

om valplattformen som ska behandlas. De andra motionerna i försvarsfrågan försvann då tillsammans med alla andra övriga motioner. Men nu kommer frågan upp som tur är, för det hade ju varit väldigt märkligt om vårt parti hade hållit kongress mitt i vapenskrumlet och krigshysterin – utan att säga ett ord i frågan!

Vad tycker du man kan göra, mitt i vapenskrumlet?

– När Sverige 2017 skulle visa att vi kunde uppfylla Världensavtalet med USA hölls en enorm militärövning tillsammans med Nato. Den hette Aurora 17. Krigsfartyg från alla håll trängdes i Östersjön och medan amerikanska pansarvagnar rullade in i Sverige var jag med och ordnade en annan sorts övning, en fredsoövning. På Åland samlades folk från Sverige, Finland och Ryssland. Vi diskuterade och planerade hur krigsmotståndare i våra länder kan agera vid olika stadier i förvärringen av ”säkerhetsläget”. Ett resultat blev att vi var överens om att fredsaktivisterna i varje land i första hand måste rikta sina krav och aktioner mot den egna regeringen. Ett annat resultat var att flera av de ryska deltagarna fick kontakter med likasinnade ryssar som de inte hade funnit hemma. Det bidrog förstås till att stärka det svåra arbete som den lilla fredsrelsen bedriver i Putins Ryssland.

Vi som var arrangörer försökte få med svenska politiker. Vän-

stern tackade nej, men från Miljöpartiet kom Annika Lillemets, Valter Mutt och Carl Schlyter. Annika och Valter är numera vänsterpartister och Carl jobbar för Greenpeace.

Varför är det så viktigt att markera så hårt i Nato-frågan?

– Vårt land är redan djupt insyltat i Nato. Det räcker inte att, som Socialdemokraterna gör, säga nej till att ta det där sista steget till fullt medlemskap. Vi måste bryta med Nato för att verkligen kunna vara alliansfria.

Motionen nämner särskilt den svenska insatsen i Mali. Varför det?

– Insatsen i Afghanistan var en följd av samarbetet med USA och de svenska JAS-planens deltagande i flygraiderna mot Libyen var dessutom ett tillfälle för Saab att göra reklam i verkligheten för sin exportprodukt. Irak, Afghanistan, Libyen var olika konflikter men allt var led i det stora kriget om oljan. Fossila bränslen och krig är tvillingar.

I Mali är det en annan råvara som spökar, uranet. Den gamla kolonialmakten Frankrike vill säkra sin tillgång på uran för att driva sina kärnkraftverk och ladda sina kärnvapen. Sverige och Frankrike har ett omfattande samarbete kring utveckling av nya vapentyper. Ett exempel är det förarlösa bombplan som togs fram av ett europeiskt, i första hand svensk-

franskt projekt – som kallades nEUROn. Prototypen till denna drönare skulle byggas av Saab i Linköping. Till detta bidrog svenska staten med 80 miljoner direkt och samtidigt gavs löfte om att beställa en ny modell av JAS från Saab för 600 miljoner.

Vänsterpartiets ledning anslöt sig till detta den 21 december 2005, en följd av att vara ett samarbetsparti med Socialdemokraterna. Fyra år senare satt Lars Ohly i ett program i Tv4 och sa att det hade varit ett väldigt dumt beslut och att han egentligen delar fredsrelsens värderingar!

Vad har du att säga om partistyrelsens motivering för att kongressen ska avslå motionen?

– De skriver att ”Vänsterpartiet kommer förstås att berätta om vår politik för den som undrar hur vi ser på krig och fred, men partistyrelsen tror inte att det är frågor som har alls samma potential att få genomslag som till exempel klimatomställningen eller ekonomisk trygghet”.

Produktion för militära syften och all militär verksamhet här i världen är en av de stora källorna till klimatkrisen. Klimatomställning och bibehållen militär går helt enkelt inte ihop. Att påstå något annat är antingen bevis på skrämmande okunnighet eller att man är så kortsiktigt taktisk så att man tappar kompassrikt-

Åke Eriksson gick i sin första demonstration mot kärnvapen som tolvåring.

ningen. Jag misstänker att viljan att framstå som regeringsdugligt parti spökar här.

Om partiet väljer att tiga i frågan om krig och fred i valrörelsen så återstår inget annat för fredsrelsens aktiva än att rösta på Feministiskt initiativ.

Tror du att det finns en chans att få igenom den här motionen?

– De här frågorna diskuteras alldeles för lite i Vänsterpartiet. Mitt främsta syfte när jag skrev var att frågan över huvud taget skulle komma upp till behandling. Jag hoppas att många går upp och yrkar bifall och att någon begär votering.

Arnold Jeppsson

Dags att ge F! ett erbjudande!

Feministiskt Initiativ (F!) bildades i april 2005. Partiet fick snabbt ett stort antal medlemmar som ville förändra Sverige i en feministisk inriktning. I valet 2012 gjorde partiet sitt bästa valresultat, 3,1 procent, och kom nästan in i riksdagen. I europaparlamentsvalet samma år vann F! ett mandat i och med att de fick 5,5 procent av rösterna. De fick också 26 kommunala mandat fördelade på 13 kommuner.

2014 var Feministiskt Initiativs höjdpunkt, därefter har partiet kämpat i motvind. I det senaste valet, 2018, fick partiet endast 0,46 procent av rösterna. Det förlorade också sin plats i

Brev

Europaparlamentet. Valet var ett katastrofval för Feministiskt Initiativ då de förlorade nästan 90 procent av sina väljare jämfört med 2014. Skall man döma av de senaste opinionsundersökningarna så har partiet inte lyckats vända den nedåtgående trenden. Men de har fortfarande cirka 5000 medlemmar.

F! är ett parti som i mångt och mycket har en politik som ligger nära Vänsterpartiet. Feminism, klimat, antirasism är endast några politikområden där det finns en stor samsyn mellan

partierna. Även inom skatter och ekonomi är de politiska skillnaderna små.

I ett läge där den aggressiva högern växer sig starkare och starkare så måste den socialistiska, ekologiska, feministiska och antirasistiska vänstern enas och forma ett kraftfullt alternativ. Finns ingen anledning att vi skall lägga kraft på att upprätthålla två partier i stället för att lägga kraften på att bedriva utåtriktad politik.

Det är dags för Vänsterpartiets partistyrelse att ta ett feministiskt initiativ. Bjud in F! till ett samtal om hur F! och V skulle kunna bli ett parti. Givetvis så

måste en inbjudan innehålla mer än att ”Ni är välkomna att gå med i partiet”. Erbjudandet skall kunna innehålla att F! blev adjungerade till partistyrelsemötena, att Vänsterpartiet skall organisera en stor kvinnokonferens i linje med den lyckade fackliga konferensen. F! medlemmar skulle självklart bjudas in att organisera en sådan konferens. Även ett löfte att satsa stort på kvinnoutskottet, både personellt och ekonomiskt. Finns säkert andra saker som också skulle platsa i ett seriöst erbjudande. Självklart behöver F! garantier för att Vänsterpartiet skall satsa mer på en feministisk politik för

att överväga att gå upp i Vänsterpartiet.

Feministiskt Initiativs 5000 medlemmar skulle vara ett stort och viktigt tillskott för Vänsterpartiet. Många av dem är mycket drivande och politiskt erfarna och har mycket att tillföra Vänsterpartiet. För ett par år sen så upphörde Socialistiska Partiet och dess medlemmar anslöt sig till Vänsterpartiet. Dessa medlemmar har kommit in i Vänsterpartiet på ett utmärkt sätt och stärkt partiet. F! har fler medlemmar än vad Socialistiska Partiet hade. De skulle verkligen kunna bidra med att stärka Vänsterpartiet som det socialistiska, feministiska, ekologiska och antirasistiska alternativet.

Henrik Hedman och **Åke Stridh** Karlskrona

Röster från V-kongressen

Hannes Anagrius 33 år, Skärholmen
Jobbar som politisk sekreterare för V Sundbyberg.

För mig var det viktigt att stärka klimat- och miljödelen i valplattformen. Vi ska vinna nya väljare, men inte på bekostnad av att förminska klimatkrisen (och andra miljökriser). Flera viktiga motioner röstades igenom som förbättrade den delen. till exempel E 115 som förtydligar att kalhyggesbruk ska fasas ut och biobränslen bara komma från restprodukter. Min motion E 181, som antogs om att klimatomställningen är samhällets ansvar, men att den även måste innefatta konsumtionen – främst för de rikaste – och att tekniksiften inte räcker. Min skrivning är också hoppfull - att omställningen leder till bättre liv. Det var också väldigt bra att det tydliggjordes att vi ska jobba för totalförbud av vinster i välfärden (E 302), att klimatomställningen kräver stöd för kompetensutveckling när jobb kan ersättas med nya och att arbetare ska få stöd att ta över verksamheter som kan läggas ner när kapitalet flyttar (E 256).

Sen tycker jag det var synd att förslaget om att återuppta beslut om övriga motioner vid ett senare tillfälle röstades ner. Det kommer bli 6 år då allmänna motioner inte behandlas och medlemmarnas inflytande över den konkreta politiken begränsas. Men kongressen var väl rädd att det skulle påverka valrörelsen.

Ann Mari Engel vänsterpartiet Södermalm,
kulturpolitiker i region Stockholm.

Det var en kongress där medlemmarna tog många bra beslut för att vässa valplattformen. Särskilt viktigt för mig var att vi fick in ett nytt stycke om kulturens oberoende. I det pågående "kulturkriget", utlyst av nationalisterna och höga populisterna, måste vi aktivt ta kamp för Public service, folkbildning, bibliotek och fri kultur!

Ida Määtä Kiruna/Vittangi
jobbar som miljö- och vatteningenjör

– I avseende på motioner var det viktigaste att 302 gick igenom, som handlade om ett totalförbud mot alla vinstdrivande verksamheter inom välfärd, vilket är oerhört viktigt.

– Personligen blev jag mest besviken över att motionen om att ersätta bruksort mot mindre ort / landsbygd inte gick igenom. Bruksort är inte ett ord som inkluderar stora delar av landsbygden enligt mig och personligen är det inte en term som jag som är från landsbygden kan relatera till. Jag hade önskat att landsbygden skulle få definiera sig själv och inte bli definierad.

Anna Lena Vestin 54 år, Gävleborg
stödde motion E67, om landsbygden och småföretagen

Vad tyckte du om kongressen?

– Jo efter omständigheterna att det var en digital kongress så blev det bra.

Du var uppe och argumenterade för motion E67 som argumenterar för: "tala också till småföretagare - de är också arbetare"

– Jag har en känsla av att folk i storstaden inte fattar de villkor som vi på landsbygden lever under. Jag och min man är mjölkbönder i Kilafors och för att överleva måste man skaffa sig en F-skattsedel. Men då tror storstadsfolket att man inte kan vara socialist. Dessutom är jag kock, med tjänstledig eftersom jag nu är oppositionsråd i Bollnäs kommun.

Vilka frågor är viktigast för dig i valet?

– Vi måste se till att föräldrar och närstående kan få stöttning, det är det viktigaste för att underlätta för folk. Dessutom måste vi se till att folk kan leva och bo på landsbygden. Exempelvis borde flera myndigheter flyttas ut på landsbygden.

Heidi Maria Wallinder 47 år, Västerås

Vad var viktigast på kongressen för dig?

– Den viktigaste frågan på kongressen tycker jag var motion 302:s skarpare skrivningar när det gäller marknadsskolor och sjukvård. Partistyrelsens förslag till svar på motionen som jag var uppe och argumenterade för, var ganska mesiga. Det nuvarande vinstdrivande systemet förstör vårt samhälle. Människor delas upp beroende på vilka de är och var de bor. Kvaliteten minskar inom såväl privat som offentlig välfärd. Personalen flyr och förtroendet för vår fina skattefinansierade modell minskar med överhängande risk för ytterligare skattesänkningar, nedskärningar och privatiseringar. Det krävs ett totalförbud mot nyliberalismen och det måste vi stå upp för i den här valrörelsen.

Vilken fråga tror du blir valvinaren för Vänsterpartiet i valet i höst?

– Motståndet mot marknadsskolan. I den frågan har vi folk med oss och det vore dumt att inte ta chansen att använda den frågan.

Tror du att Vänsterpartiet kan få vara med i en vänsterregering?

– Jag hoppas, nej jag tror det inte.

V-kongressen gick mot partistyrelsen: Tydligare klimatpolitik och motstånd till vinst i välfärden

Klimatomställ både produktion och konsumtion. Totalförbud vinstuttag från välfärden. Lyft demokrati på arbetsplatserna och löntagares rätt att ta över företag. Försvara asylrätten, stå upp för kulturen och säg resolut nej till NATO.

Nej, de 220 ombuden på Vänsterpartiets kongress i helgen hade inte för avsikt att tala tyst om partiets inriktning på flera områden – eller avstå från radikala ställningstaganden. Partistyrelsen hade yrkat avslag på över nittio procent av medlemmarnas nära fyrahundra motioner till den politiska plattformen inför valet. Inte för att styrelsen med nödvändighet motsatte sig deras innehåll men för att i valrörelsen kunna fokusera på några teman: Politisk kontroll mot marknadslösningar, ekonomisk jämlikhet samt klimatomställning genom gröna industriinvesteringar med statligt stöd. Inriktningen motiverades av viljan att vidga väljarunderlaget från storstädernas progressiva till arbetarklassen på bruksorter och andra håll. Då kunde inte, menade partistyrelsen, frågor kring ekologi och konsumtion, flyktningpolitik och NATO lyftas fram. Dessutom fick valplattformen inte vara för detaljerad.

Men kongressen ville annorlunda. I de nära tvåhundra femtio omröstningarna om förslag och skrivningar i valplattformen tycktes styrelsens avslagsyrkanden röstas igenom med betryggande siffror i storleksordningen 150-50 i snart sagt varenda omröstning. "Socialismen behövs inför framtiden", "demokratisk socialism", "första stegen mot ett socialistiskt samhälle", "kapitalistisk marknadsexploa-

tering", "gör slut med kapitalismen", "systemförändring", "ekonomisk demokrati" – avslag, avslag, avslag... Liksom avslag på att skarpere lyfta bostadspolitiken, förstärka den kommunala skatteutjämningen, införa kostnadsfria hjälpmedel, solidarisk handel, barngruppers storlek i skola och förskola, BUP-mottagningar och digitalt utanförskap... men avslag inte för sakfrågornas skull utan för plattformens fokus. Genom den stora blandningen av förslag på ren redigeringsnivå och politiska ställningstaganden som att avkriminalisera narkotika för eget bruk eller skattesänkningar fanns en oro för slentrianbeslut till förmån för partistyrelsens avslagsyrkanden.

Genom den överväldigande mängden motioner och omröstningar i stort och smått på en helt digital kongress där de flesta ombud på grund av pandemin satt själva i hemmet kunde kongressen ha blivit till en transportsträcka. I synnerhet som talartiderna på två minuter snart begränsades till en minut. Redan vid kongressens inledning ställdes förslag om att ajournera, dvs fortsätta den vid ett senare tillfälle under året. Nära hundrafyrtio allmänna motioner och förslag i organisationsfrågor skulle annars inte kunna behandlas. Men styrelsen och flera ombud pekade på att valrörelsen skulle kräva alla mänskliga och ekonomiska resurser. Så beslut togs med relativt stor majoritet (144 mot 80) att inte fortsätta kongressen efter de tre inledda dagarna. Först 2024 kunde ombud från hela landet samlas igen, då på en förlängd kongress.

Så mycket tycktes borga för liggande förslag från styrelsen.

Men undantagen bekräftade inte regeln. Tvärtom. Undantagen utgjorde vägval.

De inleddes kring klimatfrågan där styrelsen underströk att omställningen inte var individens utan samhällets ansvar. Det är staten som måste understödja omställning av industri, transportsystem och energiförsörjning som står för två tredjedelar av utsläppen. Att människor sopsorterar är bra men Vänsterpartiet ska inte bidra till individers klimatångest för att de inte har råd att köpa elbil eller vill åka på charterresa. Ombud som instämde varnade för pekpinna, moralism och skambeläggning.

Och inledningsvis tycktes motioner om bredare klimatansvar och hela samhällets omställning av levnadssätt och konsumtionsmönster röstas ner. Även klimataktivistiska motioner om hållbar livsmedelsproduktion och konsumtion avvisades om än med knappa marginaler.

Men så var det skogen.

Flera motioner hade lyft betydelsen av skogen och vänt sig emot skogsskövling och kalhyggen till förmån för så kallat kontinuitetsskogsbruk. Så när Skåneförslaget om att bara lägga till en mening behandlades beslutade kongressen plötsligt med betryggande majoritet att "skogens roll att naturligt minska och lagra utsläpp behöver stärkas och torrlagda våtmarker som läcker utsläpp ska återställas." Det hela följdes av en Göteborgsmotion som antogs i samma anda: "För att uppnå klimatmålen behöver skogens funktion som kolsänka

På plats

Håkan Blomquist

bevaras de kommande decennierna, därför behöver kalhyggesbruket fasas ut. Den skog som avverkas måste användas klokt där endast restprodukter ska användas till biobränsle."

Var det där det vände? Nja, men så kunde det nog uppfattas av ombuden. Men när motionen "Investeringar är viktiga – men klimatomställningen kräver mer", från ett fyrtiotal av partiets klimataktivisterna på olika håll i landet, antogs med klar majoritet var den snäva inriktningen på gröna industriinvesteringar inte längre allenarådande. Till valplattformen fogades samhällets ansvar för att möjliggöra klimatomställning och alternativ i vardagen:

"Där inte teknikskiften räcker för att minska utsläppen måste konsumtionen styras bort från det smutsiga och alla ges förutsättningar att leva mer hållbart. Vi ser ett hållbart liv som ett bättre liv. Kortare arbetsdagar med mer tid för relationer och egna intressen, produkter som håller och lätt kan återanvändas och delas istället för slit- och släng. Renare storstadsluft, billig och fungerande tåg- och kollektivtrafik. Hälsosammare mat från vår egna svenska landsbygd."

Och kongressviljan skulle ändra på mer, mot styrelsens avslagsförslag. "Köp

”Ett modernt vänsterparti är inte de gamla Socialdemokraterna. Ett enda parti ställer upp för Sveriges arbetare. Vi kommer aldrig mer att vara dörmatta åt något annat parti. Vi kan stå sida vid sida, men våra mandat är inte till salu. Detta är ett ödesval. Frihet förutsätter jämlikhet.”

Nooshi Dadgostar i sitt avslutningstal på kongressen.

inte borgerlighetens språk om kriminalitet i förorterna”, menade flera ombud och genom en motion från Tyresö om att ungdomar inte bara ”upplever” att de verkligen utsätts för polisövergrepp justerades texten till att så är ofta fallet. Däremot ströks inte krav på fler patrullerande poliser, som några ombud hoppats. Göteborgsförslaget om att ge barn och ungdomar möjligheter till kommunalt stödda fritidsaktiviteter, bättre resurser till skolan för elever att klara betygen och en förstärkt socialtjänst antogs för att understryka behovet av förebyggande arbete mot kriminalitet.

Ett Uppsalaförslag antogs om långsiktigt trygga boendelösningar för den som behöver lämna våldsutsatthet samt att det inte ska vara möjligt för våldsutövare att behålla gemensam vårdnad. Förslag om en tandvårdsförsäkring inom högkostnads skyddet understöddes av kongressen liksom flera andra förslag som krav på kollektivavtal vid offentliga upphandlingar, stöd för kompetensutveckling under klimatomställningen, skrivningar om stöd för barn i ekonomisk utsatthet och klassbakgrundens betydelse för skolresultat samt att partiet även måste rikta sig till landets en miljon småföretagare ofta på landsbygden. Och så motionen från ett sextiototal vänsterpartister från hela landet,

om kulturen som helt saknats i plattformen och antogs med ett rungande 156 mot 67 för styrelsens avslagsyrkande: ”Vi lever i en tid då högerpopulistiska krafter försöker styra information och innehåll allt hårdare. Därför är det särskilt viktigt att satsa på och utveckla folkbiblioteken, folkbildningen och public services oberoende ställning. En fri kultur är avgörande för en stark demokrati.”

Självklarheter? Visst, men ibland avvistade av styrelsen för sin detaljnivå, ibland för att inte vara prioriterat.

Större förändringar efter klimatpolitiken var förslaget från ett tjugofemtal medlemmar runt om i landet att partiet måste lyfta fram och aktivt verka för ett förbud mot vinstuttag från välfärden. ”Vi kan inte lägga oss på Reepalus förslag om att bara minska vinsterna, ett förslag som till och med sossarna lämnat”, som ett ombud uttryckte det. Motionen gick igenom med förkrossande majoritet, 187 mot 25.

Och så var det löntagares rätt att ta över företag som hotades med nedläggning eller utflyttning: ”Som ett skydd mot kortsiktig vinstjakt så vill Vänsterpartiet ge löntagare och samhälls kooperativ laglig rätt och offentligt finansiellt stöd för att ta över verksamheter och industrier som hotas stängas ner och flytta utomlands. Detta skulle skydda arbetstillfällen, löntagares inkomster och värna hela den

stadsdel eller ort där arbetsplatsen finns.“ Förslaget antogs med 111 röster för mot 105 för partistyrelsen. Liknande siffror blev det för motionen om att partiet ska sätta demokrati på arbetsplatserna i fokus, 117 röster för och 102 för partistyrelsens avslagsyrkande. Kongressen röstade också för motionen om att verka för personalens inflytande i välfärdssektorn med 112 röster för och 82 mot.

Och så, när det kom till frågan om NATO och asylrätten valde kongressen att skärpa tonläget. Först avvisades en motion från Uppsala mot militariseringen av EU med knappa siffror. Men därpå antogs med betydande majoritet, 152, mot 63 för partistyrelsen, ett Göteborgsförslag med texten: ”Vänsterpartiet (är) motståndare till Sveriges allt djupare militära samarbete med NATO och EU och är det enda riksdagspartiet som konsekvent värnar svensk alliansfrihet. Vänsterpartiet vill att Sverige river upp värdlandsavtalet med NATO” tätt följd av en Luleåmotion med liknande innehåll.

Siffrorna blev ännu tydligare när 191 ombud mot 25 för partistyrelsen röstade för Skånemotionen ”Ta strid för asylrätten” med texten: ”När rasismen växer, länder luter sig, EU bygger murar ska Sverige agera för flyktingars rättigheter och försvara asylrätten både i Sverige och internationellt.” Härtill beslutade kon-

gressen att verka för permanenta uppehållstillstånd.

Det sista bakslaget för partistyrelsens avslagsyrkanden handlade om Vänsterpartiets karaktär. Trots att varje förslag till formuleringar om socialism och anti-kapitalism avslagits tvekade inte ombuden att med betydande majoritet, 126 mot 85, ställa sig bakom Malmös förslag att som avslutning på valplattformen tillfoga partideklarationens ord: ”Vänsterpartiet är ett socialistiskt, feministiskt och antirasistiskt parti på ekologisk grund”.

Varpå den nya valplattformen antogs med tyst digital acklamation, stadgefrågor avhandlades i racerfart - där både förslaget om partiråd och medlemsomröstning i regeringsfrågan strök med - och alla som lämnade sina uppdrag avtackades för att inte tala om det makalösa presidiet som lotsade församlingen igenom myllret av motioner, talarlistor och ordningsfrågor med gott humör. Förutom då Åsa Brunius’ ”Helvete! Och jag som lovat mig att inte svära här”, när presidiebordet i det nästan tomma Folkets hus höll på att kantra och det var dags för enhälligt valda Nooshi Dadgostar att avsluta en kongress som demonstrerade bredden och viljorna hos en bred vänster redo för årets valstrid.

Håkan Blomqvist

Hört på kongressen ...

Vi som är en solidarisk rörelse gör inte bara omställningen för oss utan för ö-nationerna i Stilla havet, för Brasilien, Arktis, djuren och naturen.

Elin Segerlind, riksdagsledamot

I våra förorter skaffar våra ungdomar inte studentmössor utan skyddsvästar.

Ebba Elena Karlström, Stockholm

Antimilitarismen var ju ett skäl till att vårt parti bildades.

Robert Mjörberg, Storstockholm

Vänsterpartiet Gotland ställer sig bakom partistyrelsens linje i Cementfrågan.

Peter Barnard, Gotland

Bostadsfrågan är en prioriterad fråga, Vänsterpartiet är det bostadspolitiska partiet. Men vi ska inte ha för många rubriker i plattformen, hellre en berättelse.

Ilyas Hassan, partistyrelsen

Varje dag serveras tre miljoner portioner mat inom skola, vård och omsorg. Livsmedelsproduktionen är ett samhällsansvar.

Samuel Skånberg, Storstockholm

Det är en olycklig tendens hos partistyrelsen att ställa det individuella mot det politiska. Vi ska uppmontra dem som vill ändra sina konsumtionsvanor.

Gunnar Ågren, Vita Bergen

Jag är mot att moralisera i klimatfrågan men politiken kan hjälpa människor att göra bra val.

Lennart Kjörling, Västra Södermalm

När vi här i Norrbotten ser upp mot himlen ser vi inte Gud utan NATOs stridsplan.

Nina Berggård, Norrbotten

Vi behöver en ungdomskurator i varje kommun, nu har vi istället ett systembolag. Men ungdomar har rätt till hälsa i både kropp och knopp.

Per Markus Risman, Uppsala

Högern för ett kulturkrig, vi måste försvara kulturens och public services oberoende.

Lars Gus Kaage, Göteborg

Polisens övervåld och rasism är ingen ”upplevelse” utan verklighet. Vi måste förändra polisen.

Rasmus Cedergren, Storstockholm

Efter 2015 genomfördes ett av de största sveken i Sveriges historia. Låt oss nu inte svika de som är på flykt. Ta striden för asylrätten!

Tobias Lohse, Burlöv

Vi ska inte köpa högerns bild av förorterna.

Nora Björklund, Hägersten

Jo, det finns faktiskt också poliser som är medlemmar i Vänsterpartiet.

Daniel Höglund-Velasquez, Uddevalla, nyutexaminerad från polishögskolan.

Vill inte Vänsterpartiet ersätta kapitalismen?

Kommentar

Kjell Östberg

I en intervju i TV 4 när Nooshi Dadgostar åter argumenterade för ett regeringssamarbete med centern fick hon frågan om inte vänsterpartiets program var ett hinder. När reportrarna exemplifierade med formuleringar som att "införandet av socialismen förutsätter kapitalismens avskaffande" undrade partiledaren förvånat om detta verkligen stod där. Och när det framgick att det var så, svarade hon istället att programmet för närvarande inte gäller.

Att uttalandet väckte uppmärksamhet på den nyss avslutade kongressen är ingen överdrift. Flera distrikt menade att det borde tas upp i partistyrelsen och i en kritisk insändare i Flamman undrade fjorton ombud om det inte tvärt om hade varit ett bra tillfälle att få prata systemkritik i TV.

Biträdande partisekreterare Hanna Gerdin gick dock snabbt ut och klargjorde att partiprogrammet självfallet gäller.

Men uttalandet reser frågan om delar av Vänsterpartiet är på väg att revidera sin syn på kapitalism och socialism.

I det förslag till valplattform som behandlades på kongressen var partiledningen tydlig med att inga referenser till socialism eller antikapitalism skulle göras. Bara krav som är möjliga att genomföra under den kommande mandatperioden skulle vara med. Dessutom ville den ta bort andra formuleringar som kunde försvåra att komma i dialog med den nya prioriterade målgruppen "arbetare i bruksorter", till exempel formuleringar om livsstilsförändringar för att bekämpa klimatkrisen. Kanske

var det också anledningen till att frågor som asyl eller Nato inte heller skulle få plats.

Här ville partikongressen annorlunda. I klimatavsnittet slogs det fast att visst måste konsumtionen styras så att alla ges förutsättningar att leva mer hållbart. Det infördes krav på asylrätt och Nej till Nato. Och som grande finale fastslog en stor majoritet att partiets partiförklaring "Vänsterpartiet är ett socialistiskt, feministiskt och antirasistiskt parti på ekologisk grund" också måste finnas med i plattformen.

Och inte nog med det, i ett par beslut gick kongressen längre i konkretion och visade hur makten redan nu kan förskjutas från kapital till arbetarklass. "En central uppgift i valet 2022 är driva frågan om de anställdas makt

över sitt arbete och att stödja fackligt aktivas kamp för avtal som ger reell beslutanderätt", heter det numera i valmanifestet. Och här bör den offentliga sektorn gå före.

Eller som det heter i en annan antagen motion: Dessa samhällsbärare måste "spela en avgörande roll i att ställa om välfärden från "New Public Management", nedskärningar och privatiseringar till en välfärd i världsklass med värdiga arbetsvillkor för de anställda. Därför vill vi se kraftigt utökad personalinflytande inom alla delar av välfärden."

I ett annat tillägg konkretiserar frågan om arbetarnas makt ytterligare: "Som ett skydd mot kortsiktig vinstjakt så vill Vänsterpartiet ge löntagare och samhälls kooperativ laglig rätt och offentligt finansiellt stöd att ta över verksamheter och indu-

strier som hotas stängas ner och flytta utomlands. Detta skulle skydda arbetstillfällen, löntagares inkomster och värna hela den stadsdel eller ort där arbetsplatsen finns."

I plattformen heter det fortfarande att "I Sverige pågår en dragkamp om makten. En del av striderna sker i politiken och andra sker vid förhandlingsbordet mellan parterna på arbetsmarknaden."

I konsekvens med de beslut som fattats borde det finnas en fortsättning:

"Men den avgörande kampen sker på arbetsplatser och i bostadsområden. Att vara en del av den kampen är Vänsterpartiets främsta uppgift, oavsett om det är valtider eller inte".

Kjell Östberg

"Det som enar stad, land och förort är det gemensamma klassintresset"

Hallå där!

Robert Armblad, 33-årig vänsterpartist från Växjö och medlem i Socialistisk Politik, blev på kongressen invald som ny ersättare i partistyrelsen. Till vardags är han grundskolelärare, musiker och sjunger i proggbandet Bergbestigarna.

– Det känns fantastiskt att kamrater från hela Sverige har gett mig förtroendet att vara en del av partiets ledning. Det är en mycket stor ära och jag känner mig ödmjuk och stolt inför att få vara en del av partiets 105-åriga kamp för socialism och människovärde, säger han till Internationalen.

– Jag tänker att jag går in i styrelsen med den huvudsakliga utgångspunkten att försöka uppfylla partiprogrammet och valprogrammet. Men visst är det så att jag gärna hade jobbat med att tillgängliggöra Vänsterpartiet på olika sätt. Det ska vara enkelt att engagera sig i Vänsterpartiets aktivism och studiearbete och man ska känna sig välkommen oavsett om man LO-arbetare med facklig ingång eller student som kämpar för klimatet. Jag skulle gärna också jobba med att utveckla de naturliga kopplingarna som finns till samhällets övriga sociala rörelser så att Vänsterpartiet blir en mötespunkt för bred organisering och

samhällsförändring. Att utveckla grunden för ett massparti helt enkelt.

Hur ser du på kongressen i övrigt?

– Inför kongressen så har det som vanligt varit en del spänningar men när den väl drog igång så tyckte jag att debatten präglades av en vilja att vilja förstå varandra. Vilket också resulterade i att kongressen tog många kloka beslut och höll debatten på hög och saklig nivå. Några beslut som glädde mig lite extra var de om arbetsplatsdemokrati och beslutet om ett tydligt förbud mot vinster i välfärden, säger Robert Armblad.

– Gällande arbetsplatsdemokrati så fastslogs det att det skulle vara en central fråga för Vänsterpartiet i valet och att arbetare ska ha rätt att ta över industrier som hotas på grund av att verksamheten flyttas utomlands. Gällande vinster i välfärden så bestämdes det att Vänsterpartiet ska driva ett förbud mot vinstdrivande verksamhetsformer inom offentligt finansierad välfärd, detta då mycket tyder på att de privata välfärdsgiganterna hade rundat eventuella vinstbegränsningsförsök. Sedan tror jag också att valplattformen fokus på systemkritik och strukturer när det gäller klimatfrågan var helt rätt.

Hur ser du på Vänsterns möj-

ligheter i valet?

– Jag tror att Vänsterpartiet har goda chanser att öka rejält i det här valet. Men man ska inte glömma att det tar tid att bygga upp verkligt förtroende och min uppfattning är att Vänsterpartiet är inne på helt rätt väg för att bredda sin medlems- och väljarbas över längre sikt. Vi har påbörjat en utveckling av vår politik och kommunikation som enar stad, land, förort och bruksort kring det vi har gemensamt, det vill säga klass. Målet är

att förbättra för vanligt folk och återbygga människors tilltro till politikens och rörelsernas kraft, säger han och fortsätter:

– Om man ser till det parlamentariska läget så är det minst sagt knepigt på sina håll. Jag tror personligen att det som hade behövts för att bryta dödläget mellan den nya de facto blocken är att aktivera klassdimensionen hos människor i högre grad och öppet och helhjärtat satsa på en egen majoritet för V, S och Mp, utan att förlita sig på C.

Det behövs ett positivt politiskt projekt som visar på politikens möjligheter att förändra. När det gäller den utomparlamentariska rörelsen och folkrörelserna så känns det som att de har fått sig en törn i och med pandemin som tvingat hålla verksamheten på sparlåga. Men när jag väl har sett folk samlas så märker jag att de har längtat efter att enas och kämpa för något större än de själva.

Per Leander

VÅRT RÖDA VAL 22

Vi hoppas du uppskattat det här särtrycket med Internationalens texter inför och efter Vänsterpartiets kongress. **Internationalen tar ställning** som en röst mitt i vänstern. Här slipas argumenten, korsas åsikterna och diskuteras handlingsvägarna. Hur förenar vi kampen ute i samhället med strategier i riksdag och kommuner? Hur räddar vi klimatet, och jobben – samtidigt? Migration, brottslighet, smittorisker – skola, sjukvård, rätten till ett hem... vilka är svaren från vänster? Och vad blev det av socialismen? Är den för alltid begravd under Berlinmurens rasmassor? Eller är det dags igen – men hur?

I februari var det dags för vänsterriksdag – med Vänsterpartiets kongress. I mars mobiliserar världens kvinnorörelser. I april är det dags för ny bostadsmobilisering. Första maj blåses striden igång för vänsterseger i valet. I juni samlas klimatrörelsen när Sverige står värd för Stockholm+50; femtio år sedan FN:s första miljökonferens. Om allt detta berättar internationalen varje vecka, med ett tydligt vänsterperspektiv.

Vi hoppas att du vara med oss som prenumerant, när vi bygger en vänster som sopar gatan med högern. När vi väljer rött 2022 – i valet och alla andra dagar. För en krona om dagen är du med på tåget. Använd QR-koden nedan för att swisha 365kr för ett helår. Fler prenumerationsalternativ finns på vår hemsida: www.Internationalen.se

Och tipsa vänner och arbetskamrater. Bjussa dem på prounummer genom att mejla namn och adress till pren@internationalen.se.

Socialistisk Politik vill avskaffa kapitalismens fåtalsmakt, där kortsiktig vinst för några få går före allt annat. Vi verkar för ett socialistiskt samhälle där storföretag, banker och naturresurser ska ägas gemensamt och skötas demokratiskt med hänsyn till de ekologiska ramar naturen ger.

För att genomföra denna ekosocialistiska inriktning måste vi bygga ett samhälle med demokratisk och jämlik självförvaltning utan privilegier eller fallskärmsavtal. Bara en grundlig samhällsomvandling kan lösa planetens ödesfrågor: den globala uppvärmningen, miljöförstörelsen, kriget och den extremt ojämna fördelningen av resurser mellan människor i världen. Vi har bara en planet – det kräver internationell solidaritet.

För att ta några steg mot detta idag krävs det enhet, sammanhållning och kamp för gemensamma intressen mellan alla delar av den breda arbetarklassen. Fackföreningarna måste vara demokratiska och slåss både för sina medlemmar och för dem som står utan jobb. Vi är feminister; sexism och förtryck av HBTQI-personer måste bekämpas. Vi är anti-rasister, bekämpar nationalism och högerextremism samt de imperialistiska kriget för olja och herravälde.

Socialistisk Politik är en socialistisk inspirationskälla, öppen för medlemmar i övriga vänstern. Socialistisk Politik är ansluten till Fjärde Internationalen som samlar socialister och revolutionärer på alla kontinenter.

Socialistisk Politik
Box 7043, 402 31 Göteborg
PlusGiro: 678168 – 6

www.socialistiskpolitik.se

E-post:
socialistiskpolitik@gmail.com

Skype: [sp_sverige](https://www.skype.com/user/sp_sverige)

Socialistisk Politik's kampfond Pg. 39 69 1-1

Följ Socialistisk Politik:

Facebook:
fb.me/socialistiskpolitik/

Instagram:
[@socialistiskpolitik](https://www.instagram.com/socialistiskpolitik)

Twitter: [@SocialistiskP](https://twitter.com/SocialistiskP)

Gör såhär: Swisha 365 kr, skriv "digital" eller "papper" samt adress i meddelanderutan.

